

Rolnummer : 52
Arrest nr. 50 van 17 maart 1988

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (14e Kamer, zitting houdende in correctionele zaken) bij vonnis van 2 maart 1987 in de zaak van het Openbaar Ministerie tegen Roger ALLEENE en consoorten.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. DELVA en E. GUTT,
de rechters K. BLANCKAERT, H. BOEL, F. DEBAEDTS, M. MELCHIOR
en J. WATHELET,

bijgestaan door de griffier L. POTOMS,

onder voorzitterschap van voorzitter J. DELVA,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. DE FEITEN EN DE VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING

1. Bij dagvaarding van 17 juni 1985 zijn de heren Willem CONTENT, Roger ALLEENE, Roger de LANCHE en Willy BOGAERT, alsmede de Stad Blankenberge in de persoon van het College van Burgemeester en Schepenen door de Procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank te Brugge. Blijkens deze dagvaarding worden de eerste, de tweede, de derde en de vierde gedaagde ervan verdacht hetzij als dader, hetzij als persoon die bevoegd is bevelen of onderrichtingen te geven aan de overtreder en waarvan niet is vastgesteld dat hij de overtreding niet heeft kunnen verhinderen, inbreuk te hebben gepleegd op (A) de artikelen 3, 5 en 56 van voormeld decreet en verscheidene uitvoeringsbesluiten daarvan, door herhaaldelijk afvalstoffen te hebben achtergelaten van 15 mei 1983 tot op de datum van de dagvaarding, (B) de artikelen 68 en 56, 1° van voormeld decreet en het besluit van de Vlaamse Executieve van 31 april 1982 door als vergunningsplichtige voor het verwijderen van afvalstoffen, nagelaten te hebben binnen het jaar na de inwerkingtreding van de artikelen 25, 26, 27, 67 en 68 van voormeld decreet een vergunningsaanvraag in te dienen en (C) de artikelen 25 en 56, 1° van voornoemd decreet door van 15 mei 1983 tot op de datum van de dagvaarding zonder vergunning een inrichting waarin afvalstoffen worden verwijderd te hebben ingericht, opgericht of in werking te hebben gehad.

De Stad Blankenberge is voor de rechtbank gedaagd om zich als burgerlijk aansprakelijke werkgever te horen veroordelen tot betaling van de geldboeten en van de gerechtskosten waartoe de eerste tot en met de vierde gedaagden, zijn aangestelden of lasthebbers, zijn veroordeeld, evenals tot het verwijderen van de afvalstoffen achtergelaten in strijd met de bepalingen van het decreet binnen een door de rechtbank vast te stellen termijn.

2. Bij vonnis van 22 december 1986 beveelt de 14e kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, zitting houdende in correctionele zaken, overeenkomstig artikel 45, derde lid van de Grondwet, de vervolging ten laste van eerste gedaagde, Willem CONTENT, te schorsen gelet op

diens parlementaire onschendbaarheid als senator en stelt wat hem betreft de zaak uit tot onbepaalde datum.

3. Bij vonnis van 2 maart 1987 beslist de 14e kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof. De rechtbank stelt vast dat alle door het Openbaar Ministerie in de dagvaarding aangehouden tenlasteleggingen steunen op het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen. Gedaagden werpen op dat wegens de door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 27 juni 1986 aan het Arbitragehof gestelde prejudiciële vraag nopens een mogelijke bevoegdheidsoverschrijding van de Vlaamse Raad, de rechtbank hetzij de behandeling van de zaak moet opschorten, hetzij zelf een prejudiciële vraag moet stellen aan het Hof.

Ten deze stellen de beklaagden dat conform artikel 107quater van de Grondwet door artikel 6, § 1, II, 2° van de bijzondere wet aan de gewestelijke organen enkel de bevoegdheid inzake het ophalen en de verwerking van afvalstoffen is opgedragen. Aan het Arbitragehof moet dan ook tenminste de vraag worden gesteld of de Vlaamse Raad in de artikelen 3, 5, 10, 13, 21, 25, 54 t/m 63 van het decreet zijn bevoegdheden niet heeft overschreden. Geen enkele wet staat toe of gebiedt de procedure te schorsen omdat een ander rechtscollege een prejudiciële vraag heeft gesteld omtrent het geheel of een deel van dezelfde toepasselijke wetgeving in een andere zaak.

Daarentegen is de rechtbank ingevolge artikel 15, § 2. alinea 1, van de organieke wet van 28 juni 1983 verplicht een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof, vermits een dergelijke vraag door partijen werd opgeworpen. Artikel 15, § 2, alinea 2, a, van die wet bepaalt dat de rechter niet verplicht is het Hof opnieuw te raadplegen wanneer het Hof reeds uitspraak heeft gedaan over een vraag of een beroep tot vernietiging met hetzelfde voorwerp. De door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij vonnis van 27 juni 1986 gestelde prejudiciële vraag beantwoordt geenszins aan die voorwaarde.

Bij het berechten van een geschil dat zou stoelen op een bepaling waarvan het Arbitragehof heeft beslist dat zij wegens een bevoegdheidsoverschrijding door nietigheid is aangetast, mag die bepaling niet in aanmerking worden genomen.

Ongeacht artikel 10 van het decreet, dat geen verband houdt met de onderwerpelijke tenlasteleggingen en waarop geen enkele van de partijen zich beroept, moet derhalve worden vastgesteld dat het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals die door de gedaagden is geformuleerd, noodzakelijk is om uitspraak te doen. De rechtbank oordeelt dat dezelfde prejudiciële vraag ambtshalve moet worden gesteld nopens de artikelen 67 en 68 van het decreet die in de inleidende dagvaarding zijn vermeld en dat de Besluiten van de Vlaamse Executieve niet het voorwerp kunnen uitmaken van een prejudiciële vraag.

Om deze redenen beslist de rechtbank volgende vraag aan het Hof voor te leggen :

"Heeft de Vlaamse Raad in de artikelen 3, 5, 13, 21, 25, 54 t/m 63, 67 en 68 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, haar bevoegdheden niet overschreden, die haar krachtens artikel 107quater van de Grondwet en artikel 6, § 1, II, 2° van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, werd verleend ?"

II. DE RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de verzending van een expeditie van voormelde verwijzingsbeslissing die op 6 maart 1987 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van 9 maart 1987 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 46, § 1, 48 en 49 van de organieke wet van 28 juni 1983.

Het bij artikel 58 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 18 maart 1987.

Met toepassing van de artikelen 60 en 113 van de organieke wet zijn de kennisgevingen van de verwijzingsbeslissing gedaan bij aangetekende brieven ter post afgegeven op 18 maart 1987 en aan de geadresseerden bezorgd op 19 maart 1987.

De Vlaamse Executieve heeft op 14 april 1987 een memorie ingediend.

De Waalse Gewestexecutieve heeft op 16 april 1987 een memorie ingediend.

Bij beschikking van 25 juni 1987 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, verlengd tot 6 maart 1988.

Bij beschikking van 14 januari 1988 heeft het Hof :

- beslist dat de door de correctionele rechtbank te Brugge gestelde vraag dient te worden gelezen als volgt :

"Schenden de artikelen 3, 5, 13, 21, 25, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 67 en 68 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 houdende het beheer van afvalstoffen, de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de respectieve bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ?"

- de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 10 februari 1988.

Van die beschikking is aan de partijen kennis gegeven en zij zijn evenals hun advocaten van de datum van de terechtzitting in kennis gesteld bij aangetekende brieven ter post afgegeven op 15 januari 1988 en aan de geadresseerden bezorgd op 18 en 19 januari 1988.

De Vlaamse Executieve heeft op 27 januari 1988 een conclusie neergelegd.

De Waalse Executieve heeft op 10 februari 1988 een conclusie neergelegd.

Ter terechtzitting van 10 februari 1988 :

- zijn verschenen :

Mr. P. VAN ORSHOVEN, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30 te 1040 Brussel;

Mr. J.M. RAXHON, advocaat bij de balie te Verviers, voor de Waalse Gewestexecutieve, Kunstlaan 1314 te 1040 Brussel;

- hebben de rechters H. BOEL en J. WATHELET verslag uitgebracht;

- zijn voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

Bij beschikking van 2 maart 1988 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen verlengd tot 6 september 1988.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 52 en volgende van de organieke wet van 28 juni 1983, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Arbitragehof.

III. IN RECHTE

A.1. De memorie van de Vlaamse Executieve bevat een algemene inleiding en een artikelsgewijze bespreking van de in geding zijnde decreetsbepalingen.

A.1.1. Eerst wijst de Vlaamse Executieve erop dat de Raad van State in zijn advies over het ontwerp van decreet van oordeel was dat de bepalingen ervan in de regel tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gewestwetgever behoorden, behalve enkele artikelen waarbij hij meende een voorbehoud te moeten maken en die dan ook zijn aangepast of uit het ontwerp geweerd. De Raad van State deed trouwens zelf een tekstvoorstel waarin is rekening gehouden met de eerder gemaakte opmerkingen.

De Executieve wijst er verder op dat de bevoegdheidstoewijzing "de ophaling en verwerking van afvalstoffen" (art. 6, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet) deel uitmaakt van een globaal bevoegdheidspakket met als titel "wat het leefmilieu betreft". waartoe ook "de bescherming van het leefmilieu met eerbiediging van de wettelijke algemene en sectoriële normen" en de "politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven, onder voorbehoud van de bepalingen die betrekking hebben op de arbeidsbescherming" behoren. Daaruit volgt dat artikel 107quater van de Grondwet, samengelezen met artikel 6, § 1, II, van de bijzondere wet, het gehele leefmilieubeleid heeft overgedragen, met inbegrip van alle aspecten van dit beleid die bepalend zijn voor de kwaliteit van het leefmilieu en zijn een meer specifieke wijze aan de bevoegdheid van de gewesten opgedragen, in het raam van de ruimtelijke ordening, het natuurbehoud, de huisvesting en het waterbeleid. In dat kader kunnen ook regelen worden vastgesteld die ten dele gericht zijn op de bescherming van de gezondheid van de bevolking, zo blijkt uit een advies van de Raad van State, zonder dat er spraak kan zijn van aanmatiging van bevoegdheid op het door artikel 5, § 1, 1, van de bijzondere wet aan de Gemeenschappen toegewezen domein. De normatieve inhoud van het decreet hoeft dan ook niet uitsluitend onder het in artikel 6, § 1, II, 20, van de bijzondere wet bedoelde begrip te worden gebracht, maar moet bezien worden in het licht van deze ruimere bevoegdheidstoewijzing die als één geheel moet worden begrepen. Ook het feit dat vroeger titel I van het ARAB reeds bepalingen bevatte betreffende ophaling en verwerking van afval bewijst dat de verschillende onderdelen van artikel 6, § 1, II, van de bijzondere wet onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. De decreetgever kan ter verantwoording van het decreet nog op andere bepalingen van de bijzondere wet beroep doen, met name op de artikelen 8, 9, 11 en subsidiair op artikel 10 van vermelde wet.

De Vlaamse Executieve is van oordeel dat de rechtsmacht van het Hof beperkt is tot de in de prejudiciële vraag aangewezen decreetsbepalingen, doch niet door de bevoegdheidsrechtelijke formulering van de vraag door de verwijzende rechter en stelt derhalve een herformulering voor.

A.1.2. Vervolgens gaat de Vlaamse Executieve in haar memorie over tot een artikelsgewijze bespreking. In haar conclusie werden een aantal van die opmerkingen aangepast, in het licht van het arrest nr. 44 van het Hof van 23 december 1987.

A.1.3. In haar conclusie verwijst de Executieve naar de definitie die het Hof in zijn arrest nr. 44 heeft gegeven aan de begrippen "ophaling" en "verwerking". Dat gebeurde met verwijzing naar de

richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen. De Executieve wijst erop dat de Memorie van Toelichting bij de bijzondere wet voor het begrip "afvalstoffen" onder meer (doch niet uitsluitend) verwijst naar dezelfde richtlijn. Daaruit vloeit voort dat de door de gewestwetgever gegeven definitie van dat begrip in artikel 3. waartoe ook de aldaar opgesomde soorten van afvalstoffen behoren doch met uitzondering van radioactieve afval, kadavers, en sommige afvalwaters, giftige afval en in de lucht geloosde effluënten (artikel 4) de notie "afvalstoffen" in de zin van artikel 6, § 1, II, 2° zeker niet is te buiten gegaan.

A.1.4. Artikel 5 is volgens de Vlaamse Executieve niet aangetast door een bevoegdheidsoverschrijding. De decreetgever is bevoegd om een dergelijke bepaling aan te nemen op grond van artikel 6, § 1, II, 1°, 2° en 3° van de bijzondere wet. In haar conclusie wijst de Vlaamse Executieve er op dat het Hof in zijn arrest nr. 44 reeds heeft gesteld dat dit artikel niet door een bevoegdheidsoverschrijding is aangetast.

A.1.5. Artikel 13 houdt volgens de Vlaamse Executieve evenmin een bevoegdheidsgebrek in; het vindt daarentegen steun in artikel 9 van de bijzondere wet in combinatie met artikel 6, § 1, II, van deze wet. In haar conclusie wijst de Executieve erop dat het Hof in het arrest nr. 44 besliste dat dit artikel op zichzelf niet is aangetast door een bevoegdheidsoverschrijding, doch dat het artikel wel verwijst naar andere artikelen van het decreet die niet ter toetsing aan het Hof zijn voor gelegd, zodat artikel 13 slechts met de bevoegdheidsbepalende regels in overeenstemming is voor zover die bepalingen het ook zijn. Er is geen aanleiding om thans anders te beslissen.

A.1.6. Artikel 21 is volgens de Vlaamse Executieve evenmin aangetast door een bevoegdheidsoverschrijding.

A.1.7. Artikel 25 van het decreet, dat een vergunningsplicht instelt voor afvalverwijderingsinrichtingen, is niet aangetast door een bevoegdheidsgebrek. De Vlaamse Executieve is van oordeel dat, aangezien de gewesten bevoegd zijn voor het regelen van de verwijdering van afvalstoffen, zij a fortiori bevoegd zijn om in die aangelegenheid een vergunningstelsel in te stellen.

A.1.8. Wat de artikelen 54 tot en met 63 betreft verwijst de Vlaamse Executieve in haar conclusie naar het arrest nr. 44 van het Hof. Het Hof heeft in dat arrest gesteld dat een aantal bepalingen geheel of ten dele in overeenstemming zijn met de bevoegdheidsbepalende regelen, terwijl andere daarmee geheel of ten dele in strijd zijn. Dat heeft volgens de Vlaamse Executieve tot gevolg dat een huiszoeking, met het oog op het opsporen en vaststellen van inbreuken op het decreet, doch uitsluitend in bewoonde lokalen die als een "woning" in de zin van artikel 10 van de Grondwet moeten worden beschouwd, slechts kan geschieden overeenkomstig nationale wetten en door overheden die daartoe eveneens bij nationale wet zijn gemachtigd. Vervolgens moet telkens het (nationaal) gemeen burgerlijk, straf- of procesrecht worden toegepast op het stuk van de bewijskracht van de in artikel 55, § 2, van het decreet bedoelde processenverbaal, de verbeurdverklaring van de werktuigen en vervoermiddelen (art. 42 van het Strafwetboek), de herhaling, de burgerlijke aansprakelijkheid (art. 1382 e.v. van het burgerlijk wetboek) en de strafbare deelneming (art. 66 e.v. van het Strafwetboek). Tenslotte vloeit uit voormeld arrest voort dat het eerste boek van het Strafwetboek steeds en integraal toepasselijk is op de vervolging en de bestraffing van de misdrijven waarin het decreet van 2 juli 1981 voorziet.

A.1.9. Artikel 67 van het decreet heeft betrekking op de datum van inwerkingtreding van het decreet. De Vlaamse Executieve ziet niet in hoe die bepaling een bevoegdheidsoverschrijding zou kunnen inhouden.

A.1.10. Artikel 68 van het decreet bevat een overgangsregeling ten aanzien van vergunningsaanvragen die werden verleend, respectievelijk ingediend, voor het verwijderen van

afvalstoffen met toepassing van titel I van het ARAB, voor de inwerkingtreding van het decreet. Vermits de decreetgever zowel bevoegd is inzake ophaling en verwerking van afvalstoffen als inzake de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven, is hij volgens de Vlaamse Executieve onmiskenbaar bevoegd om daaromtrent in overgangsregelingen te voorzien.

A.2. In haar memorie geeft de Executieve van het Waalse Gewest achtereenvolgens een overzicht van de feiten en van de in het geding zijnde wettelijke teksten. Vervolgens wordt de prejudiciële vraag geanalyseerd, evenals artikel 6, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet, zijnde "de ophaling en verwerking van afvalstoffen".

A.2.1. De Executieve van het Waalse Gewest verwijst terzake naar een verklaring van de Minister afgelegd tijdens de bespreking van de bijzondere wet. De Minister verklaarde dat wanneer men een bevoegdheid overdraagt en men daarbij zonder meer de aangelegenheid vermeldt, dat dan de gehele bevoegdheid wordt overgedragen, met inbegrip van de normen die erop betrekking hebben. Verder verklaarde hij dat de wegwerking en de opslag begrepen zijn in de termen ophaling en verwerking. De Executieve verwijst ook naar het Kamerverslag om de stelling te staven dat ten deze sprake is van een globale bevoegdheidsoverdracht en dat dit alle maatregelen omvat betreffende afvalstoffen van het ogenblik van het ontstaan tot de definitieve wegwerking ervan, zodat de termen "beheer van afvalstoffen" die gebruikt worden door het decreet adequaat zijn.

A.2.2. Wat artikel 63 van het decreet betreft, is de Executieve van het Waalse Gewest van oordeel dat er zich een probleem voordoet waar dat artikel de toepassing van hoofdstuk V van het Strafwetboek betreffende de herhaling uitsluit. Het betreft hier een toepassing van artikel 11 van de bijzondere wet dat de inachtneming oplegt van Boek I van het Strafwetboek. Volgens de Executieve staat dat artikel de Gewesten noch de Gemeenschappen toe om Boek 1 van het Strafwetboek te wijzigen; zij zijn niet bevoegd om een specifieke herhaling in de plaats te stellen van het wettelijke stelsel.

B.1. Ten aanzien van de bevoegdheid van het Gewest inzake afval stoffen

B.1.1. Het Hof doet over de eventuele bevoegdheidsoverschrijdingen slechts uitspraak ten aanzien van de in de prejudiciële vraag uitdrukkelijk beoogde bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

De eerste aan het oordeel van het Hof onderworpen bepalingen zijn de artikelen 3, 5, 13, 21 en 25 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

B.1.2. Artikel 6, § 1, II, 20, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt :

"De aangelegenheden bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet zijn :

...

II. Wat het leefmilieu betreft

...

2° De ophaling en verwerking van afvalstoffen; ..."

Uit de parlementaire voorbereiding en met name uit het feit dat de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de bijzondere wet is geworden, uitdrukkelijk verwijst naar de definitie van artikel 1, b), van de richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen blijkt dat de begrippen "ophaling" en "verwerking" de volgende verrichtingen beogen :

- het ophalen, sorteren, vervoeren en behandelen van afvalstoffen, alsmede het opslaan en storten daarvan op of in de bodem;
- de verwerking, noodzakelijk voor hergebruik, terugwinning of recyclage van afvalstoffen.

B.1.3. Artikel 3 van het decreet bevat een aantal definities die in het geheel van het decreet worden gebruikt. Artikel 3, a) omschrijft het begrip afvalstoffen op dezelfde wijze als de richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 (art. 1, a). Artikel 3, d), e), f), g), h), j) en k) definieert de verschillende soorten afvalstoffen. De omschrijving van het begrip "afvalolie" in artikel 3, g) is geïnspireerd door de definitie van richtlijn 75/439/EEG van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie (art. 1), de omschrijving van het begrip "gevaarlijke afvalstoffen" (art. 3, i) is geïnspireerd door de definitie van de richtlijn 78/319/EEG van 20 maart 1978 betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen (art. 1. b). De definitie van artikel 3, b) stemt overeen met de begrippen "ophaling" en "verwerking" van de richtlijn 75/442/EEG.

Artikel 3, c) geeft een definitie van het begrip "afvalstoffenmaatschappij", in de oprichting waarvan is voorzien in artikel 12, en artikel 3, i) omschrijft het begrip "inrichting".

Artikel 3 van het decreet schendt zodoende op generlei wijze de regels die zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen of de Gewesten.

B.1.4. Artikel 5 van het decreet van 2 juli 1981 bepaalt dat het verboden is afvalstoffen achter te laten.

Een dergelijke bepaling is de noodzakelijk voorafgaande voorwaarde voor ieder afvalstoffenbeleid.

Zij behoort tot de gewestelijke bevoegdheid betreffende afvalstoffen en schendt dus niet de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

B.1.5. Artikel 13 van het decreet van 2 juli 1981 stelt de taken vast van de O.V.A.M., in de oprichting waarvan is voorzien in artikel 12.

Bevoegd tot het regelen van de aangelegenheid, kan het Gewest overeenkomstig artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 een inrichting opsplitsen en organiseren. Het kan eveneens de opdrachten van die inrichting vaststellen. Artikel 13 van het decreet schendt dus op zichzelf de bevoegdheidsbepalende regels niet.

Nochtans moet worden opgemerkt dat, in verschillende bepalingen van dat artikel (§ 1, 1, 2, 3, 4, 5, 9 en 10), wordt verwezen naar andere artikelen van het decreet die niet ter toetsing aan het Hof zijn voorgelegd. Dat artikel is derhalve met de bevoegdheidsbepalende regels slechts in overeenstemming voor zover die bepalingen het ook zijn.

Vervolgens geeft artikel 13, § 1, 7, de O.V.A.M. de opdracht giftige afvalstoffen te verwerven, te verwerken, op te slaan en te verwijderen, onverminderd de bepalingen van de wet van 22 juli 1974 op de giftige afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten ervan, en vertrouwt haar de administratieve en controletaken toe die uit deze wet voortvloeien op gewestelijk vlak.

Met dat artikel 13, § 1, 7, van het decreet heeft het Gewest evenwel niet bedoeld die aangelegenheid te regelen, maar de O.V.A.M. alleen tot taak willen stellen : het verwerven, het verwerken, het opslaan en het verwijderen van giftige afval, alsmede de administratieve en controletaken die uit de voormelde wet van 1974 voortvloeien op gewestelijk vlak. Voor het

overige heeft het Gewest geoordeeld dat de wet van 22 juli 1974 op de giftige afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten van toepassing bleven.

Artikel 13, § 1, 7, van het decreet schendt derhalve de bevoegdheidsbepalende regels niet.

B.1.6. Artikel 21 van het decreet van 2 juli 1981 opent voor de O.V.A.M. de mogelijkheid om verwijderingsinstallaties te ontwerpen, te bouwen en te exploiteren. Daarenboven bepaalt dit artikel dat de afvalstoffenmaatschappij, in voorkomend geval, industriële afvalstoffen kan verwijderen op kosten van de onderneming die haar verplichtingen terzake niet is nagekomen.

Door werkingsmodaliteiten van de O.V.A.M. te regelen, enerzijds, en door in een decreet de mogelijkheid op te nemen om preventieve politimaatregelen te treffen om te voorkomen dat schade zou ontstaan of verder wordt aangericht, anderzijds, blijft het Gewest binnen de grenzen van zijn bevoegdheid.

B.1.7. Artikel 25 van het decreet stelt een vergunning in voor afvalverwijderingsinrichtingen. Bevoegd inzake "ophaling en verwerking" van afvalstoffen is het Gewest eveneens bevoegd om inrichtingen waarin de bij het decreet bedoelde afvalstoffen worden verwijderd, aan een vergunning te onderwerpen.

B.1.8. Nochtans moet worden opgemerkt dat de uitoefening van de bevoegdheden die in de voormelde artikelen van het decreet zijn bedoeld, geen afbreuk mag doen aan de begrenzing van andere in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bedoelde bevoegdheidstoewijzingen, en met name niet aan het voorbehoud dat de bijzondere wetgever respectievelijk bij het 1° en het 3° van artikel 6, § 1, 11, heeft gemaakt. De thans aan het Hof ter beoordeling voorgelegde artikelen van het decreet van 2 juli 1981 verhinderen de inachtneming van deze nationale normen niet en schenden derhalve bedoelde bevoegdheidsregels niet.

B.2. Ten aanzien van de door de Grondwet aan de wet voorbehouden aangelegenheden

De artikelen 3ter, 59bis, en 107quater van de Grondwet en de artikelen 4 tot 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 hebben aan de decreetgever de bevoegdheid verleend om bij decreet een aantal aangelegenheden te regelen. Artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt evenwel. "Het decreet regelt de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 11, onverminderd de bevoegdheden die door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden".

Daaruit vloeit voort dat, behoudens de gevallen waarin een bijzondere en uitdrukkelijke machtiging is gegeven door de bijzondere of de gewone wet tot hervorming der instellingen, een decreetgever de hem toegewezen aangelegenheden slechts kan regelen mits hij op generlei wijze inbreuk maakt op bij de Grondwet voor de wet gereserveerde bevoegdheden.

De mogelijkheid die de Raden krachtens artikel 10 van de bijzondere wet hebben om in de decreten rechtsbepalingen op te nemen m.b.t. aangelegenheden waarvoor zij niet bevoegd zijn, kan geen toepassing vinden op bevoegdheden die de Grondwet aan de wet voorbehoudt.

B.3. Ten aanzien van de bevoegdheid in strafzaken

Artikel 7 van de Grondwet behoudt de nationale wetgever de zorg voor tot het bepalen van de gevallen waarin vervolging kan plaatshebben en tot het regelen van de vorm van die vervolging. Artikel 9 van de Grondwet bepaalt : "geen straf kan worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet".

De Gemeenschappen en de Gewesten mogen in die voorbehouden aangelegenheden slechts

optreden mits zij daartoe gemachtigd zijn zoals aangeduid onder B.2. Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 behelst een dergelijke machtiging : het biedt de decreetgever de mogelijkheid de gevallen te bepalen waarin vervolging mag plaatshebben en de strafmaatregelen te bepalen binnen de grenzen die het stelt. het biedt de decreetgever echter niet de mogelijkheid om de vorm van de vervolging te regelen.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt "Binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Gewesten en de Gemeenschappen kunnen de decreten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar stellen en de straffen wegens die niet naleving bepalen overeenkomstig Boek I van het Strafwetboek, met uitzondering van de criminele straffen bepaald in artikel 7 van dat Wetboek".

Artikel 11 staat de decreetgever evenwel niet toe af te wijken van de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek. De Gemeenschappen en de Gewesten kunnen derhalve geen beroep doen op artikel 100 van het Strafwetboek, ook al is die bepaling ondergebracht in Boek I ervan. De bijzondere wetgever heeft de in Boek I vervatte regels uniform willen houden en heeft gewild dat de Gemeenschappen en Gewesten er niet van afwijken.

Hij heeft dan ook uitdrukkelijk gesteld dat het geheel van de aangelegenheden vervat in Boek I van het Strafwetboek tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort. Het staat niet aan de decreetgever die aangelegenheden te regelen.

B.4. Ten aanzien van artikel 54 van het decreet

Artikel 54 bepaalt :

"Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie houden de ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. De gouverneur van de provincie of de burgemeester van de gemeenten waar afvalstoffen worden achtergelaten of worden aangetroffen in overtreding met de bepalingen van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, kunnen de verwijdering ervan bevelen en alle nodige maatregelen hiertoe nemen".

Dat artikel verleent aan de gewestelijke ambtenaren een opdracht van toezicht. De gewestelijke wetgever is onbetwistbaar bevoegd om ambtenaren die onder het Gewest ressorteren met opdrachten te belasten. Hij is bevoegd om aan die ambtenaren opdrachten van toezicht toe te vertrouwen, in de mate dat hij niet de vorm van de vervolging regelt. Immers, naar luid van artikel 7 van de Grondwet, "(kan) niemand worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft".

Alleen de nationale wetgever kan de vorm van de vervolging regelen.

Voor het overige machtigt artikel 54 van het decreet de gouverneur van de provincie of de burgemeester van de gemeente tot het nemen van maatregelen ter verwijdering van afvalstoffen. Artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen staat de Gemeenschappen en de Gewesten toe de provinciale en gemeentelijke overheden te belasten met de uitvoering van de decreten.

Die overheden zijn dus op geldige wijze met die opdrachten belast.

B.5. Ten aanzien van artikel 55 van het decreet

Artikel 55 bepaalt :

"§ 1. De gouverneur van de provincie, de burgemeester en de ambtenaren bedoeld in artikel 54 mogen bij de uitoefening van hun opdracht :

1. op elk ogenblik van de dag of van de nacht, zonder voorafgaande verwittiging, vrij binnen gaan in alle inrichtingen, gedeelten van inrichtingen, lokalen en werkplaatsen waar afvalstoffen worden opgeslagen of verwijderd; tot de bewoonde lokalen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds en met toestemming van de politierechter;

2. elk onderzoek, elke controle en enquête instellen, alsook alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de decreets- en reglementsbepalingen worden nageleefd, en met name :

a) alle personen ondervragen over feiten welke het nuttig is te kennen voor de uitoefening van het toezicht;

b) zich zonder verplaatsing alle boeken en bescheiden doen voorleggen die bij dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zijn voorgeschreven, afschriften of uittreksels ervan opmaken en ze tegen ontvangstbewijs in beslag nemen;

c) inzage nemen van alle boeken en bescheiden die vereist zijn voor het volbrengen van hun opdracht;

d) zonder kosten monsters nemen voor het bepalen van de samenstelling van de afvalstoffen, in voorkomend geval van de houders van die zaken de nodige verpakking eisen voor het vervoeren en het bewaren van die monsters; de Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop en de voorwaarden waaronder monsters worden genomen;

3. in de uitoefening van hun ambt de bijstand van de gemeente politie van de rijkswacht vorderen.

§ 2. De ambtenaren, bedoeld in artikel 54 zijn bevoegd in geval van overtredingen processenverbaal op te stellen, die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is.

Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder gebracht worden binnen de veertien dagen na de vaststelling van de overtreding".

B.5.a. In zoverre de plaatsen die zijn bedoeld in artikel 55, § 1, 1, een woning uitmaken in de zin van artikel 10 van de Grondwet, is dit artikel 55, § 1, 1, van het decreet door een bevoegdheidsgebrek aangetast. Artikel 10 van de Grondwet bepaalt immers : "De woning is onschendbaar; geen huiszoeking kan plaatshebben dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft".

Naar luid van dat artikel komt dus de nationale wetgever en hem alleen de bevoegdheid toe om de gevallen waarin huiszoekingen in de zin van artikel, 10 van de Grondwet gelast kunnen worden en de vorm waarin ze kunnen geschieden, te regelen.

B.5.b. Artikel 55, § 1, 2, van het decreet bepaalt dat de gouverneur van de provincie, de burgemeester en de ambtenaren bedoeld in artikel 54, bij de uitoefening van hun opdracht dit is het toezicht op de uitvoering van het decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, elk onderzoek, elke controle en enquête kunnen instellen alsook alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten. Artikel 55, § 1, 2, behelst een niet- limitatieve opsomming van maatregelen die de bedoelde ambtenaren kunnen treffen.

Die maatregelen reiken niet verder dan de controle en de instandhouding van stukken die bij dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zijn voorgeschreven. De decreetgever is bevoegd om, t.a.v. een aangelegenheid die hem werd toevertrouwd, dergelijke maatregelen van controle en bewaring op te leggen. Zodoende regelt de decreetgever niet een aangelegenheid die door de Grondwet aan de nationale wetgever is voorbehouden.

B.5.c. De decreetgever heeft met de inbeslagneming waarvan sprake in artikel 55, § 1, 2, b), in fine, van het decreet niet bedoeld de voornoemde personen te machtigen tot het nemen van de dwangmaatregel die principieel enkel door de onderzoeksrechter in het kader van een gerechtelijk onderzoek kan worden bevolen.

B.5.d. De overige bepalingen van artikel 55, § 1, 2 zijn eveneens in overeenstemming met de bevoegdheidsbepalende regels.

B.5.e. Artikel 55, § 1, 3, vindt zijn grondslag in artikel 46 van de gewone wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat bepaalt dat de Gemeenschappen en de Gewesten administratieve overheden kunnen belasten met de uitvoering van hun decreten.

B.5.f. Artikel 55, § 2, machtigt de ambtenaren "bedoeld in artikel 54" "processenverbaal op te stellen die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is".

De gewestwetgever, die bevoegd is om ambtenaren die onder het Gewest ressorteren met opdrachten van toezicht op de gewestelijke normen te belasten, is eveneens bevoegd om de wijze te bepalen waarop die ambtenaren hun bevindingen dienen te rapporteren.

Anders is het gesteld met de regeling van de bewijswaarde van die processen-verbaal. Die regeling betreft de bewijslast in strafzaken en maakt deel uit van de vaststelling van de vorm van de vervolging, aangelegenheid die bij artikel 7 van de Grondwet aan de nationale wetgever is voorbehouden en die buiten de toepassingsfeer van artikel 11 van de bijzondere wet valt.

Artikel 55, § 2, van het decreet schendt dus de bevoegdheidsbepalende regels in de mate dat daarin de bewijswaarde wordt geregeld van de processen-verbaal opgesteld door ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst.

B.6. Ten aanzien van artikel 56 van het decreet

Artikel 56 bepaalt :

"Met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met geldboete van honderd frank tot honderdduizend frank of met één van die straffen alleen, wordt gestraft :

1. hij die de voorschriften, vastgesteld door of krachtens dit decreet of de voorschriften van de verleende vergunning overtreedt;
2. hij die het krachtens dit decreet geregelde toezicht verhindert".

Bij het bepalen van een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en een geldboete van honderd tot honderdduizend frank (of een van die straffen alleen) is de decreetgever binnen de grenzen gebleven van artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Door te bepalen dat wordt gestraft "hij die de voorschriften, vastgesteld door of krachtens dit

decreet of de voorschriften van de verleende vergunning overtreedt", drukt de decreetgever zich uit in algemene termen die, zonder onderscheid, alle bepalingen van het decreet en elk voorschrift van een verleende vergunning, omvatten. De saisine van het Hof is evenwel beperkt tot bepaalde artikelen van het decreet, die limitatief in de prejudiciële vraag zijn vermeld. Die bepaling van artikel 56 is dus met de bevoegdheidsbepalende regels uitsluitend in overeenstemming in zoverre geen van de bepalingen van het decreet de bevoegdheidsbepalende regels schenden en sommige andere bepalingen zijn thans niet ter toetsing aan het Hof voorgelegd.

B.7. Ten aanzien van artikel 57 van het decreet

Artikel 57 bepaalt :

"Bij herhaling binnen drie jaar na en vorige veroordeling kan de straf op het dubbele van het maximum worden gebracht".

Dat artikel schendt de bevoegdheidsbepalende regel die voortvloeit uit artikel 11 van de bijzondere wet omdat het de herhaling regelt, een aangelegenheid opgenomen in Boek 1 van het Strafwetboek (artikelen 54 en volgende), die onder de bevoegdheid van de nationale wetgever valt.

B.8. Ten aanzien van artikel 58 van het decreet

Artikel 58 bepaalt :

"De afval, de verpakking, de werktuigen en de vervoermiddelen die gediend hebben om de overtredingen te plegen, kunnen verbeurd verklaard worden, zelfs wanneer ze niet aan de overtreder toebehoren".

Een onderscheid moet worden gemaakt naargelang de verbeurdverklaring slaat op de werktuigen of de vervoermiddelen enerzijds en op de afval of de verpakking anderzijds. In de mate dat het de verbeurdverklaring toelaat van werktuigen en vervoermiddelen zelfs wanneer die niet aan de veroordeelde toebehoren, creëert het decreet een andere verbeurdverklaring dan die welke in Boek 1 van het Strafwetboek is geregeld. Enkel de nationale wetgever is bevoegd om te bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de verbeurdverklaring als straf uitgesproken kan worden. Artikel 58 van het decreet schendt de bevoegdheidsbepalende regels in de mate dat het een toevoeging inhoudt aan de artikelen 42 en 43 van het Strafwetboek.

De decreetgever is evenwel bevoegd om te bepalen dat de afval en de verpakking ervan kunnen worden verbeurd verklaard, zelfs wanneer ze niet aan de overtreder toebehoren, zo die verbeurdverklaring tot doel heeft gevaarlijke of schadelijke zaken aan de omloop te onttrekken en aldus het karakter heeft van een loutere beveiligingsmaatregel.

B.9. Ten aanzien van artikel 59 van het decreet

Artikel 59 bepaalt :

"§ 1. Degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet, wordt door de rechtbank veroordeeld tot het verwijderen ervan binnen een door haar vast gestelde termijn.

§ 2. Onverminderd het bepaalde in § 1 kan de veroordeelde worden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente of door de afvalstoffenmaatschappij".

Door te bepalen dat de rechter degene die afvalstoffen achter laat veroordeelt tot de verwijdering

ervan binnen de termijn die hij vaststelt, regelt de decreetgever de teruggave in de brede zin; hoewel zij een burgerrechtelijk karakter heeft, is de teruggave verbonden met de openbare orde en door sommige aspecten een met de strafsancie onlosmakelijk verbonden accessorium; zij is namelijk het verlengde ervan nu zij erop gericht is buiten de strafrechtelijke veroordeling te vermijden dat de situatie van overtreding blijft voortbestaan.

Artikel 59, § 1, is dus in overeenstemming met de krachtens artikel 11 van de bijzondere wet aan de decreetgever verleende machtiging : het recht om de niet-inachtneming van de decreten strafbaar te stellen en om de straffen wegens die niet-inachtneming te bepalen impliceert het recht om de verwijdering van het voorwerp van het misdrijf op te leggen.

Door in de tweede paragraaf te bepalen dat de "veroordeelde" verplicht kan worden tot terugbetaling aan de gemeente of aan de O.V.A.M. van de kosten voor verwijdering van de afvalstoffen die de ene of de andere heeft gedragen op grond van verschillende artikelen van het decreet, heeft de decreetgever geldig geoordeeld dat die maatregelen onontbeerlijk waren voor de realisatie van een der oogmerken van het decreet.

Artikel 59 is dus in overeenstemming met de bevoegdheidstoewijzing.

8.10. Ten aanzien van artikel 60 van het decreet

Artikel 60 bepaalt :

"De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld, evenals voor de betaling van de gerechtskosten".

In de mate dat artikel 60 van het decreet bepaalt dat de tenuitvoerlegging van een der straffen bepaald bij artikel 56 van voormeld decreet de betaling van de geldboeten kan geschieden ten laste van een andere persoon dan die welke veroordeeld werd, wijkt artikel 60 af van de regelen vastgesteld door Boek 1 van het Strafwetboek; het schendt zodoende de regels die de onderscheiden bevoegdheid bepalen van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Ten aanzien van artikel 61 van het decreet

Artikel 61 bepaalt :

"De inrichtingen die vergunningsplichtig zijn met toepassing van de bepalingen vastgesteld door of krachtens dit decreet, zijn ertoe gehouden de natuurlijke persoon aan te wijzen die verantwoordelijk is voor het naleven van de bepalingen, vastgesteld door of krachtens dit decreet, en van de voorchriften van de verleende vergunning".

In navolging van artikel 20 van de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval, legt de bepaling van artikel 61 van het decreet aan de vergunningplichtige ondernemingen de verplichting op een persoon aan te stellen die verantwoordelijk is voor de verrichtingen van het ophalen en verwijderen van afvalstoffen.

Hoewel deze bepaling in het decreet is ingevoegd onder de strafbepalingen, stelt artikel 61 op zichzelf geen strafrechtelijke aansprakelijkheid in en gaat het de bevoegdheden van de decreetgever niet te buiten.

B.12. Ten aanzien van artikel 62 van het decreet

Artikel 62 bepaalt :

"Als medeplichtig aan een overtreding van een bepaling vastgesteld door of krachtens dit decreet of van een voorschrift van de verleende vergunning wordt beschouwd, eenieder die bevoegd is bevelen of onderrichtingen te geven aan de overtreder, tenzij is vastgesteld dat hij de overtreding niet heeft kunnen verhinderen".

Dat artikel voert een vermoeden van medeplichtigheid in. De medeplichtigheid is een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort. Zodoende schendt het artikel de bevoegdheidsbepalende regels.

B.13. Ten aanzien van artikel 63 van het decreet

Artikel 63 bepaalt :

"Alle bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstukken V en VII, maar met inbegrip van artikel 85, zijn toepasselijk op de bij dit decreet bepaalde misdrijven".

Dit artikel regelt de vraag in hoeverre de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek toepasselijk zijn op onderhavig decreet. Het aannemen van een dergelijke bepaling staat niet aan de decreetgever, ongeacht of hij van de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek afwijkt, ze bevestigt of ze al dan niet toepasselijk verklaart.

Die bepalingen behoren immers niet tot de bevoegdheid van de decreetgever : zoals de andere bepalingen gelden de hoofdstukken V en VII van Boek I van het Strafwetboek, zowel als artikel 85 ervan, ten aanzien van de decreetgever.

Artikel 63 schendt dus de bevoegdheidsbepalende regels.

B.14. Ten aanzien van artikel 67 van het decreet

Artikel 67 heeft betrekking op de datum van inwerkingtreding van het decreet. Het decreet treedt in werking op de door de Vlaamse Executieve te bepalen datum en uiterlijk 3 jaar na de publicatie van het decreet in het Belgisch Staatsblad. Die bepaling is in overeenstemming met de bevoegdheidsbepalende regels.

B.15. Ten aanzien van artikel 68 van het decreet

Zoals onder B.1.7 gesteld is het Gewest bevoegd om afvalverwijderingsinrichtingen te onderwerpen aan vergunning; het Gewest is derhalve tevens bevoegd om het lot te bepalen van vergunningen en vergunningsaanvragen die met toepassing van de vroegere wetgeving - titel I van het ARAB - werden afgeleverd, respectievelijk ingediend.

Evenwel moet worden aangestipt dat de vergunningen die worden afgeleverd met toepassing van titel I van het ARAB een tweevoudige doelstelling hebben, enerzijds de bescherming van de omgeving en het leefmilieu tegen hinder en ongemakken (externe politie), anderzijds de bescherming van de werknemers van de inrichting tegen de ongemakken die verbonden zijn aan de exploitatie (interne politie).

Inzoverre artikel 68, § 1 en § 2, een overgangsregel voor de exploitatievergunningen en vergunningsaanvragen betreffende de externe politie inhoudt, is dat artikel niet aangetast door een bevoegdheidsoverschrijding. Dit is evenmin het geval met artikel 68, § 3, dat betrekking heeft op

afvalverwijderingsinrichtingen die voorheen niet vergunningsplichtig waren.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

zegt voor recht :

1. De artikelen 3, 5, 13, 21, 25, 54, 56, 59, 61 en 67 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen houden geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

2. De artikelen 57, 62 en 63 van voormeld decreet schenden de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

3. Artikel 55, § 1, 1, van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in zoverre de plaatsen bedoeld in dat artikel een woning uitmaken in de zin van artikel 10 van de Grondwet.

4. Artikel 55, §§ 1, 2, a, c en d, van voormeld decreet houdt geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

5. Nu artikel 55, § 1, 2, b, van voormeld decreet geen machtiging inhoudt om met dwang op te treden, schendt het de regels niet die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

6. Artikel 55, § 1, 3, van voormeld decreet houdt geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

7. Artikel 55, § 2, van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in de mate dat het de bewijswaarde regelt van de processen-verbaal opgesteld door de ambtenaren bedoeld in artikel 54.

8. Artikel 58 van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, waar het de verbeurdverklaring regelt van de werktuigen en de vervoermiddelen. Door de verbeurdverklaring te regelen van de afval en de verpakking gaat het de bevoegdheid van de decreet geveer niet te buiten waar die verbeurdverklaring een beveiligingsmaatregel uitmaakt.

9. Artikel 60 van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in de enkele mate dat een andere persoon dan die welke veroordeeld werd, wordt aangeduid als "burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten".

10. Inzoverre artikel 68 een overgangsregel voor de exploitatievergunningen en vergunningsaanvragen betreffende de externe politie inhoudt, houdt dat artikel geen schending in van

de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, conform artikel 55 van de organieke wet van 28 juni 1983, op de openbare terechtzitting van 17 maart 1988.

De griffier,

L. POTOMS

De voorzitter,

J. DELVA